

Het gaat om het gebruik,
niet om het bezit

mobilitateonderzoeker **Giuliano Mingardo**

is een hardnekkig genoeg

zoals een deelauto, mits de kosten acceptabel blijven. En naast die auto-afhankelijke doelgroep zijn er wel degelijk doelgroepen die wél gevoelig zijn voor de alternatieven, zoals *young urban professionals*.”

Grote parkeergarages

Zou het openbaar vervoer zo'n alternatief kunnen zijn? Niels van Oort, onderzoeker ov en deelmobiliteit aan de TU Delft, ziet daar een belangrijke rol voor weggelegd. “We zien dat bijvoorbeeld sterk in een aantal Aziatische steden, waar autoverkeer een beperkte rol speelt, maar ook steeds meer in Europa. Uit onderzoek blijkt dat er een aantal ingrediënten zijn voor succesvolle autoluwe steden.”

Hij noemt het plannen van voorzieningen en woningen bij knooppunten en haltes. Maar dan moet het alternatief voor de auto wel gegarandeerd zijn, stelt Van Oort. “Naast betrouwbaar, comfortabel en betaalbaar ov zijn dat ook goede loop- en fietsvoorzieningen en deelmobiliteit. Die alternatieven kun-

Er zijn doelgroepen zo auto-afhankelijk, dan kun je op je kop gaan staan

specialist mobiliteit
Mathijs van Schaik

nen elkaar enorm versterken.”

Maar ook dan ben je er nog niet, vervolgt hij. “Planning en beleid zijn vaak nog versnipperd, informatie en betaalsystemen zijn nog niet geïntegreerd, deelmobiliteitsdiensten komen en gaan in ons straatbeeld, waardoor het nog geen structureel alternatief biedt.” Als laatste belangrijke factor noemt Van Oort domweg het ontmoedigen van autoverkeer, door bijvoorbeeld op bepaalde locaties of tijden de toegang van auto's

te beperken of parkeertarieven in te voeren of te verhogen. “Zolang er grote parkeergarages staan in binnensteden, moet je niet verbaasd zijn dat er veel autoverkeer is.”

Giuliano Mingardo, onderzoeker stedelijke mobiliteit aan de Erasmus Universiteit Rotterdam, gelooft niet dat het moment nabij is dat we afscheid nemen van onze dure, opstandige, vervuilende, hongerige maar uiteindelijk toch trouwe, onmisbare auto: “Het is politiek naïef om te roepen dat we van onze auto af moeten. We willen misschien graag horen dat onze heilige koe niet meer zo heilig is als pakweg twintig jaar terug. Maar er is geen enkel bewijs dat een jongere generatie van de auto af wil en ik ken geen enkele autofabrikant die van plan is minder auto's te gaan produceren.”

Mingardo ziet nog wel gebeuren dat we de auto minder vaak pakken: “Maar minder vaak is iets anders dan ermee stoppen”. Hij wijst er bovendien op dat het bezit van een auto niet het grootste probleem is: “Het gaat om gebruik, niet om bezit.”

Dolf **column**
Jansen

Grootouders voor het klimaat

Een paar dagen geleden vond ik mezelf terug in een soort kruising tussen buurtcentrum, kerk en showroom van systeemplafonds uit de late jaren zeventig van de vorige eeuw. Omdat zich daar, een dag lang, ‘Grootouders voor het Klimaat’ hadden verzameld. Voor een inspiratiedag, waar ik een klein onderdeel van mocht zijn.

Toen ik achter in de zaal schoof, sprak mensenrechtenspecialist Jan van de Venis over het soort actie dat al gevoerd wordt – overheden aanspreken op hun verantwoordelijkheid – en het soort actie waar het hoog tijd voor wordt: CEO's en andere bazen van vervuilende en daarover liegende bedrijven persoonlijk aansprakelijk stellen, voor die vervuiling, de leugens daarover, de klimaat- en gezondheidsschade waar zij dus verantwoordelijk voor zijn.

Mooi detail: het eerste woord dat ik Jan hoorde zeggen was ‘hoop’. En ja, ik weet dat dat niet genoeg is, maar ik weet ook dat we het nodig hebben, of je nou oma/opa bent, of diep bezorgd op enige andere leeftijd.

Ik kon het, nadat ik was aangekondigd, natuurlijk niet laten te memoreren dat dit het oudste publiek was waar ik ooit voor sprak, en dat ze er ongetwijfeld bij waren geweest toen het genoemde systeemplafond werd ingehangen. Ik citeerde kort uit eigen werk (mijn column op deze plek, een paar weken geleden, over de grootouders die elke dag dat ze niet op de kleinkinderen passen richting A12/Utrechtsebaan gaan) en sprak over hoe logisch het is de jonge burgers van nu (kinderen, jongvolwassenen) mee te laten praten over alle beslissingen die hen aangaan, hoe logisch het is de generaties na ons, na hen, mee te laten beslissen.

Zoals *indigenous people* op allerlei plekken het kinderkampvuur kennen: als de volwassenen op hun vergaderplek zitten, brandt er ook een kampvuur voor de kinderen, symbool voor hún belang, dat in elke beslissing meegenomen wordt. Het leek mij wel aardig zo nu en dan zo'n kinderkampvuurtje aan te leggen in de boardrooms van de (liegende) bedrijven, of in de fractiekamers van politieke partijen die klimaatbeleid als ‘weggegooid geld’ of ‘knettergek!’ weg blijven zetten.

Terwijl de lunch op rammelende karretjes werd binnengereden – mensen krijgen vaak honger als ze langer dan vijftien minuten naar mij kijken, er wordt nog wetenschappelijk onderzoek gedaan naar de redenen daarvan – besloot ik een flardje van de oudejaarsvoorstelling die ik met Lebbis speel met de bevolgen ouderen te delen. Omdat het precies gaat over waar zij voor staan, en omdat het soms jongere publiek in onze zalen dat ook elke avond meekrijgt:

*Bomen weg verbreed die snelweg, wordt er ooit versmald?
Kinderen in Congo zijn de slaven van cobalt
Windturbines hebben Drentse uitzichten verknald
Herinner jij je nog waar ik laatst mijn geweten heb gestald?*

*Ik ben 'n optimist die eigenlijk wel beter weet
Laat ons 't ijzer smeden want wees eerlijk: het is heet
Als je kleinkind later vraagt wat je toen wist en wat je deed
Kun jij dan eerlijk zeggen: ik wist het en ik streed..?*